

# Setkání s pravým Já

## Rudolf Steiner

Ze všeho toho, co jsem tady nastínil, však vidíte, že cesta jasnozřivé duše k pravé bytosti člověka není jednoduchá, že lidská duše je velmi složitou bytostí a pravé bytosti člověka se pozvolna blížíme při vzestupu do duchovního světa, když se sami sobě stáváme bytostí vzpomínek, minulým bytím, a v lidské duši se vynoří vědomí: Ty neexistuješ nyní v přítomnosti a nemáš také zprvu před sebou žádnou budoucnost, jsi něčím, čím jsi byla, a do přítomnosti vnášíš jen své minulé bytí. Jako duchovní bytost dále rosteme tak, že naše minulé bytí, tedy to, co jsme si přinesli nahoru do duchovního světa, co sami duchovně prožíváme, začíná duchovní rozhovor s okolním světem duchů. Vyrůstáme tím, když nasloucháme tomuto rozhovoru vlastní minulosti s myšlenkovou bytostí duchovního světa. Ale vždy, když se tak cítíme vsazeni do duchovního světa, v němž nacházíme svou druhou vlastní bytost, prožíváme něco, co lze vyjádřit následovně: Nyní jsi sice v duchovním světě, ale zdržuješ-li se v něm svým astrálním tělem, pak můžeš sice najít svou druhou vlastní bytost jako bytost duchovní, ale svou úplně pravou bytost, již vlastně jsi, v tomto světě přesto ještě nemůžeš najít. A ačkoliv jsi vystoupil do duchovního světa, nenajdeš v něm tu bytost, jejíž stínovým obrazem je tvé Já.

Zde poznáváme, co významného ještě musíme prožít, abychom našli své pravé Já, abychom našli tu pravou vnitřní bytost, zahalenou do oné druhé vlastní bytosti. Inu, moji milí přátelé, lidská bytost je komplikovaná a spočívá hluboko v duševních hlubinách, a máme-li se skutečně dostat k pravému Já, musíme projít nejrůznějšími zkušenostmi. Už jsme popsali mnohé, co musí člověk prožít, aby se dostal k své pravdivé vlastní bytosti, která v něm žije. Ale aby se dostal k svému pravému Já, k tomu je třeba projít ještě následujícím zážitkem.

Zdůraznili jsme, jak člověk proniká do duchovního světa se vzpomínkou, jak zprvu nemá žádné dojmy, ale musí nechat mluvit to, čím byl, jak musí jako bytostný bod naslouchat duchovnímu rozhovoru mezi svou minulou vlastní bytostí a duchovním okolním světem. Tato vzpomínka mu zůstává. A zůstane mu také mezi smrtí a novým zrozením. Čím člověk byl, to je v duchovním světě přítomné nejdříve. Vzpomínka na smyslově skutečné bytí mezi narozením a smrtí zůstává trvale usazena v duši mezi smrtí a novým zrozením.

Chceme-li však jako jasnozřivá duše proniknout k pravému Já, pak poznáváme, že je k tomu nutné rozhodnutí, duchovní čin. A o tomto duchovním činu můžeme říci, že musí být silným rozhodnutím vůle, abychom to, co jsme s sebou nahoru do duchovního světa přinesli jako vzpomínku své vlastní bytosti, nyní v sobě zase zapomněli. Rozhodnutím vůle musíme zahladit vzpomínku na to, čím jsme sami byli se všemi svými jednotlivostmi. Zde se potom dostáváme k tomu, co sem může stínovitě zasvítat také již v předchozím stupni jasnozření a poznání. Dřívější ohlašování toho, co nyní v duchovním světě prožíváme, je naznačeno v 3. obraze *Probuzení duší*, kde Stader stojí nad propastí svého bytí:

*Tvé myšlenky se potácejí nad propastí bytí.  
Co jako opora jim bylo půjčeno,  
ty jsi ztratil,  
co jako slunce jim svítilo, ti zhaslo.*

Tak naprosto ve své v pravé podobě stojíme nad propastí bytí, když vnitřním chtěním, energickým činem vůle svobodně pojmem rozhodnutí, že sami sebe zhasneme, zapomeneme. Vlastně všechny tyto skutečnosti jsou již v lidské bytosti přítomné, ale člověk o nich nic neví. Vždyť každou noc se musíme nevědomky tímto způsobem zhasnout. Ale je právě úplně jiné, když to učiníme v plném vědomí, když své Já, na které vzpomínáme, v plném vědomí odevzdáme zániku, zapomenutí, propasti, když skutečně v duchovním světě stojíme chvíli nad propastí bytí, před ničím, sami jsouce „tímto nic“. Je to nejdramatičtější zážitek, jaký můžeme mít, a musíme však k němu kráčet s velkou důvěrou - 3. obraz *Probuzení duší*:

*Pohled' do své propasti...  
démony vidíš...  
uvědomíš-li si však svou sílu, pak jimi nejsou.  
Svým vlastním světlem je osvětlí.*

Máme-li se sami jako „nic“ blížit k propasti, je nutné, abychom měli důvěru, že z vesmírného světa nám pak bude přivedeno vstříc pravé Já. A to se stane. Když jsme nad propastí bytí dosáhli tohoto zapomnění, potom víme: Vyhaslo vše, cos doposud prožil. Sám jsi to zhasl, ale ze světa, který jsi až dosud nepoznal, ze světa takřka nadduchovního, přichází ti vstříc tvé pravé Já; jen je ještě zahaleno v druhé vlastní bytosti. Teď, když jsme sebe úplně zhasli, se setkáváme se svým pravým Já, jehož stínovým obrazem, iluzí (májou), je naše Já z fyzického světa.

Neboť pravé Já člověka náleží světu nadduchovnímu a člověk tkví se svým pravým Já, jehož slabým stínovým obrazem je Já fyzické, uvnitř nadduchovního světa. Vystupování k nadduchovnímu světu je vnitřním prožíváním, je zážitkem úplně nového světa nad propastí bytí a přijímání pravého Já z tohoto nadduchovního světa, je vnitřní zkušeností nad propastí bytí. Toto líčení jsem chtěl vložit do vašich duší jako spojovací most mezi dnešní a zítřejší úvahou. Má nás jistým způsobem zaměstnávat mezi dneškem a zítřkem jako spojovací článek mezi dnešní a zítřejší úvahou, neboť zítra chceme navázat na vše, co jsem dnes řekl o setkání nad propastí bytí.

GA 147